

Predikan sön. efter Juldagen Luk. 2:33–40

Jesu födelse var förutsagd i Gamla testamentet. Det har vi fått se och höra genom juldagens bibeltexter och predikan. Gång på gång – 1 Mos. 3:15, 49:10, Jes. 7:14, 9:6, 53:2, Mika 5:2 o.s.v. – hade profeterna sagt att Frälsaren, Messias, Guds Son, skulle födas. De fromma i Israel, som kallades ”de stilla i landet” (Ps. 35:20), väntade därför på Honom. Till denna troende grupp hörde Maria och Josef, prästen Sakarias och hans hustru Elisabet samt den gamle Simeon, som ledd av den Helige Ande kom till templet i Jerusalem när Jesus bars fram där av Maria.

Till ”de stilla i landet” hörde också Hanna, som dagens evangelium handlar om. Det står om henne, att ”Hon lämnade aldrig templet utan tjänade Gud med fastor och böner natt och dag” (v 38). Hanna var en mycket gammal kvinna, åttiofyra år. Hennes man var död. Det står om henne att hon var profetissa och dotter till en som hette Fanuel, av Asers stam. I övrigt vet vi inte mycket om henne. Jo, ett vet vi: Hon var inte bitter och nedslagen därför att hon var gammal och säkert trött till kroppen. Tvärtom var hon brinnande i anden och hängiven i sin tro på Gud.

Hanna var en profetissa

Gud hade verkligen upplyst Hanna med himmelsk kunskap. Nu när Kristus hade fötts började det profetiska Ordet, alltså kunskapen om frälsningen och Guds rike, att lysa allt klarare och Hanna hade fått särskilt stor del av detta ljus. Den kunskap Hanna hade om Gud och den väntade Kristus behöll hon inte för sig själv, utan hon ”prisade Gud och talade om Honom för alla som väntade på Jerusalems frälsning” (Luk. 2:38). Hanna var inte präst eller pastor. Det kan bara män vara i Guds församling (1 Kor. 14:33–38, 1 Tim. 2:12). Däremot berättade hon om Gud för så många hon bara kunde.

Såsom Hanna var och gjorde ska också vi göra och vara. Om vi kommit till tro på Jesus och blivit Guds barn, medborgare i Himmelriket, borde vi ju vilja berätta om detta underbara för andra människor. Då kan också de bli Guds barn. ”Vi för vår del kan inte hålla tyst med vad vi har sett och hört” (Apg. 4:20), sade Petrus och Johannes till de judiska ledarna. Så var det också med Hanna och så borde det vara med oss. Alla som tror på Jesus är ju ”*ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk för att förkunna Hans härliga gärningar*” (1 Petr. 2:9).

Hanna och andra kvinnor som t.ex. kvinnan vid Sykars brunn (Joh. 4:28–30, 39) och Maria Magdalena (Matt. 28:7–8, Mark. 16:10, Luk. 24:9–10, Joh. 20:18) brukar lyftas fram som förebildande exempel av dem som förespråkar kvinnliga präster. Men vi måste förstås inse att dessa kvinnors vittnande för sina medmänniskor och medkristna är något helt annat än att predika i en församling. Kvinnornas vittnande tillhör de uppgifter som hör till det allmänna prästadömet (1 Petr. 2:9), medan predikandet i församlingen hör till det särskilda prästadömet.

Ett annat bibelställe som brukar lyftas fram som argument för kvinnliga präster är Gal. 3:28: ”Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus” (Gal. 3:28). Utifrån detta ord för man fram den falska läran att det inte är någon skillnad på mannens och kvinnans uppgifter i den kristna församlingen, och att kvinnor därför kan vara präster.

Den anförda bibelversen handlar emellertid inte om prästämbetet eller om vilka uppgifter män och kvinnor ska ha i kyrka eller familj. Liksom en familjs medlemmar kan vara fullständigt enade i kärlek och samförstånd men samtidigt ha olika roller, är också enheten i Kristus fullständig utan att mäns och kvinnors roller upplöses. Utplånandet av skillnaderna mellan ”jude och grek, slav eller fri, man och kvinna” gäller den nya ställning alla troende fått såsom Guds barn, vilket de blivit genom dopet och tron. ”Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som

blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus” (v 26–27) står det i verserna alldeles innan den vers som brukar åberopas som stöd för kvinnors rätt till prästämbetet. Bibelvesen handlar om trons rättfärdighet, den underbara ställning som Kristus förvärvat åt oss genom sitt fullbordade frälsningsverk.

Vill vi veta vad Bibeln lär om kvinnliga präster/predikanter ska vi naturligtvis gå till sådana bibelställen som handlar om detta, och inte till bibelställen som handlar om helt andra saker. Då finns det två bibelställen, som innehåller instruktioner för hur den kristna församlingen ska fira gudstjänst, där aposteln Paulus tar upp frågan till direkt behandling: ”Liksom kvinnorna tiger i de heligas alla församlingar ska de tiga i era församlingar. De får inte tala utan ska underordna sig, som också lagen säger” (1 Kor. 14:33–34) och ”En kvinna ska i stillhet ta emot undervisning och helt underordna sig. Jag tillåter inte att en kvinna undervisar eller gör sig till herre över mannen, utan hon ska vara i stillhet, eftersom Adam skapades först och sedan Eva” (1 Tim. 2:11–13).

Hanna var en bedjare

Hanna tjänade också Gud med böner både natt och dag. Tänk vad lätt det är att tro att en gammal änka som Hanna knappast kan ha varit till någon nytta, varken för Guds rike eller för samhället. Men tvärtom fick hon bli till stor betydelse genom sitt vittnande och sina böner. De kristnas böner är en oerhört kraftig makt i världen. I Bibelns sista bok, Uppenbarelseboken, skriver aposteln Johannes om en uppenbarelse som Gud gav honom. Denna visar bland annat att våra böner verkligen tas tillvara i himlen. De stiger upp inför Guds och Lammets tron, allmaktens tron. Änglar samlar dem i guldsålar (Upp. 5:8) för att sedan lägga till mer av den himmelska rökelsen innan de placeras på ett guldaltare (Upp. 8:3–4). Man tar alltså väl hand om våra böner, fyller ut dem, förökar och renar dem så att de blir helt i enlighet med Guds goda och nådiga vilja. Gud och Himlens änglar är inte passiva när det gäller våra böner, utan tar hand om dem och förädlar dem till vårt bästa och till Guds och Lammets ära. Vilken nytta Hanna gjorde i sin bönetjänst! Vilken betydelse det hade att hon sände upp böner både natt och dag!

Det är verkligen underbart att våra böner ägnas sådan uppmärksamhet i Himlen. När vi nu vet detta, och Jesus dessutom lovar att uppfylla de böner som beds i Hans namn (Joh. 14:13–14, 16:23–24) – d.v.s. i tron att Han är Herren och i enlighet med Hans vilja – ska vi liksom Hanna be ofta och med stark förtröstan.

Hanna fick se Kristus

Hannas far hette Fanuel. Det betyder ”Guds åskådande” eller ”Guds ansikte” (1 Mos. 32:30). Faderns namn bar något profetiskt över sig, d.v.s. gav en föraning om vad Hanna skulle få vara med om. Den dag då Josef och Maria kom till templet i Jerusalem för att bära fram Jesus inför Gud var hon som vanligt där. Tänk vilken glädje för henne att då få se uppfyllelsen av alla Guds löften! Nu hade Frälsaren äntligen fötts! Hon fick se Jesus Kristus, som är Guds ansikte. Hennes ögon hade nu fått se Guds frälsning till alla folk, ljuset åt hedningarna och Israels härlighet (Luk. 1:30–32).

Hannas skådande av Jesus Kristus är en försmak av den eviga salighet alla kristtrogna ska få njuta av i himmelriket, det som kommer att bli verklighet i det nya Jerusalem. Det står om den staden att ”dess ljus är Lammet” (Upp. 21:23). Jesus själv är stadens ljus, Han som kallas ”den klara morgonstjärnan” (Upp. 22:16). Då ska alla kristtrogna få skåda sin Frälsare ”ansikte mot ansikte” (1 Kor. 13:12). Detta Gudsskådande är den högsta saligheten (teol. *visio beatifica*).

Du har nu under julhelgen fått fira Jesu födelse, Hans ankomst till oss. Genom julens budskap har ljuset fått lysa starkt ibland oss. Låt oss därför tillsammans med Hanna och alla andra Guds barn genom alla tider glädjas över frälsningen i Jesus Kristus. Amen.